

Sygn. akt III AUa 2390/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Antonina Grymel (spr.)
Sędziowie	SSO del. Gabriela Pietrzyk - Cyrbus SSA Lena Jachimowska
Protokolant	Ewa Bury

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2012r. w Katowicach

sprawy z odwołania N. S. (N. S.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o świadczenie przedemerytalne

na skutek apelacji ubezpieczonego N. S.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gliwicach

z dnia 17 czerwca 2011r. sygn. akt VIII U 674/11

oddala apelację.

/-/SSO del. G.Pietrzyk-Cyrbus /-/SSA A.Grymel /-/SSA L.Jachimowska

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 2390/11

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 10 lutego 2011r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił N. S. prawa do świadczenia przedemerytalnego podnosząc, iż z wymaganego okresu 40 lat uprawniających do emerytury udowodnił jedynie 36 lat, 2 miesiące i 25 dni, albowiem Rozporządzenie 883/2004 Parlamentu Europejskiego nie przewiduje możliwości uwzględnienia zagranicznych okresów zatrudnienia dla celów nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego. Nadto wskazano, iż nie nastąpiło rozwiązanie stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy według polskich przepisów.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony domagał się jej zmiany

i przyznania świadczenia przedemerytalnego. Wskazał, iż okres zatrudnienia w Holandii winien być przez organ rentowy zaliczony na podstawie przepisów prawa krajowego, tj. art. 8 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009r., nr 153, poz. 1227 ze zm.) w związku z art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. nr 120, poz. 1252 ze zm.) i tym samym udowodnił wymagany okres 40 lat okresów składkowych i nieskładkowych. Nadto podniósł, iż do rozpoznania jego wniosku powinien znaleźć zastosowanie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania powołując się na okoliczności przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Zwrócił także uwagę, iż art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych nie znajduje zastosowania w niniejszej sprawie, albowiem ubezpieczony nie ukończył 60 lat do dnia rozwiązania stosunku pracy.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gliwicach wyrokiem z dnia 17 czerwca 2011r. oddalił odwołanie.

Z ustaleń Sądu Okręgowego wynika, iż N. S. urodził się (...). Wiek 60 lat osiągnął (...).

Ostatnim jego zatrudnieniem była praca w (...) B.V.

z siedzibą w(...), (...) (...), Holandia w okresie od 22 czerwca 2005r. do 6 marca 2010r.

Z uzasadnienia decyzji Marszałka Województwa (...) z dnia 22 lipca 2010r. wynika, iż stosunek pracy odwołującego ustał w wyniku wypowiedzenia przez pracodawcę z przyczyn ekonomicznych.

Sąd I instancji podał także, iż ubezpieczony jest zarejestrowany jako bezrobotny w Powiatowym Urzędzie Pracy w Z. od 19 marca 2010r. W okresie od 31 maja 2010r. do 30 maja 2011r. był uprawniony do zasiłku dla bezrobotnych. Nie odmówił bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniej pracy.

W dniu 20 września 2010r. Powiatowy Urząd Pracy w Z. wydał mu zaświadczenie potwierdzające powyższe informacje.

W dniu 21 września 2010r. ubezpieczony złożył wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego.

Zaskarżoną decyzją odmówiono uwzględnienia powyższego wniosku, odmawiając zaliczenia okresu zatrudnienia odwołującego w Królestwie Niderlandów od 22 czerwca 2004r. do 24 czerwca 2004r. oraz od 4 kwietnia 2005r. do 6 marca 2010r.

W oparciu o przedstawione ustalenia Sąd Okręgowy uznał, iż odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd przypomniał, iż zgodnie z treścią art. 2 ust. 1 pkt 2 i 5 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. nr 120, poz. 1252 ze zm.) prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która:

2. do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. nr 99, poz. 1001),

w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła co najmniej 55 lat – kobieta oraz 60 lat – mężczyzna oraz posiada okres uprawniający do emerytury wynoszący co najmniej 30 lat dla kobiet i 35 lat dla mężczyzn, lub (...)

5. do dnia rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 35 lat dla kobiet i 40 lat dla mężczyzn (...).

Po myśli art. 2 ust. 2 za okres uprawniający do emerytury, o którym mowa w ust. 1, uważa się okres ustalony zgodnie z przepisami art. 5-9, art. 10 ust. 1 oraz art. 11 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd Okręgowy podał nadto, iż dalsze warunki nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego określa ust. 3 tego samego przepisu.

Podniósł również, iż w myśl art. 19 ust. 1 umowy o zabezpieczeniu społecznym między Rzeczpospolitą a Królestwem Niderlandów podpisaną w Warszawie dnia 26 marca 2003r. (Dz. U. z 2005r., nr 75, poz. 660), jeżeli prawo do emerytury lub renty według ustawodawstwa polskiego jest uzależnione od przebycia okresów ubezpieczenia, to, jeżeli jest to niezbędne, uwzględniane są okresy ubezpieczenia przebyte zgodnie z ustawodawstwem niderlandzkim, jeżeli okresy te się nie pokrywają.

Od dnia 1 maja 2004r. powyższa umowa w ramach podmiotowego i przedmiotowego zakresu została zastąpiona przez rozporządzenie Rady (EWG) Nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz. U. UE. L z dnia 5 lipca 1971r.), zgodnie z art. 6 lit. a) rozporządzenia.

Natomiast zgodnie z art. 66 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. UE. L z 2004r., nr 166, poz. 1 ze zm.) w przypadkach, w których stosujące się ustawodawstwo uzależnia prawo do świadczeń przedemerytalnych od spełnienia okresów ubezpieczenia, zatrudnienia lub pracy na własny rachunek, nie mają zastosowania przepisy art. 6 (dotyczące zasady sumowania okresów).

Po myśli art. 6 Rozporządzenia, o ile niniejsze Rozporządzenie nie stanowi inaczej, właściwa instytucja Państwa Członkowskiego, której ustawodawstwo uzależnia:

- nabycie, zachowanie, przysługiwanie lub odzyskanie prawa do świadczeń,
- objęcie przez ustawodawstwo lub
- dostęp lub zwolnienie z ubezpieczenia obowiązkowego, fakultatywnego kontynuowanego lub dobrowolnego,

od spełnienia okresów ubezpieczenia, zatrudnienia, pracy na własny rachunek lub zamieszkania, bierze się pod uwagę w niezbędnym zakresie okresy ubezpieczenia, zatrudnienia, pracy na własny rachunek lub zamieszkania spełnione na podstawie ustawodawstwa każdego innego Państwa Członkowskiego, tak jakby były to okresy spełnione na podstawie stosowanego przez nie ustawodawstwa.

Zdaniem Sądu I instancji, niewątpliwie ubezpieczony był zatrudniony w M. F. (...) B.V. z siedzibą w H. w Holandii przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy. Jest zarejestrowany jako bezrobotny, posiada wymagany 6 miesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych oraz w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówił bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej.

Kwestii spornej w niniejszej sprawie Sąd ten upatrywał w ustaleniu, czy odwołujący posiada łączny okres stażu uprawniającego do emerytury w wymiarze 40 lat, pozwalający na przyznanie mu prawa do świadczenia przedemerytalnego bez względu na wiek. Organ rentowy zaliczył mu bowiem do okresów składkowych i nieskładkowych 36 lat, 2 miesiące i 25 dni.

W ocenie Sądu Okręgowego, brak podstaw prawnych do uwzględnienia spornego okresu pracy ubezpieczonego w M. F. (...) B.V. z siedzibą

w H. w Holandii od 22 czerwca 2005r. do 6 marca 2010r. do stażu pracy przy ustalaniu uprawnień do świadczenia przedemerytalnego, bowiem w tym przypadku nie znajduje zastosowania zasada sumowania okresów ubezpieczenia, co wynika z przytoczonych wyżej przepisów, co uzasadnia uznanie, iż odwołujący nie udowodnił okresu uprawniającego do emerytury, wynoszącego co najmniej 40 lat dla mężczyzn, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004r.

o świadczeniach przedemerytalnych.

Jednocześnie Sąd stanął na stanowisku, iż wobec odmowy uwzględnienia przedmiotowego okresu pracy przy ustalaniu uprawnień do świadczenia przedemerytalnego, bezprzedmiotowym stało się ustalenie sposobu rozwiązania stosunku pracy.

Nadto Sąd Okręgowy wskazał także, iż ubezpieczony nie spełnia warunków do przyznania prawa do świadczenia przedemerytalnego z art. 2 ust. 1 pkt 2 powołanej ustawy, ponieważ 60 lat ukończył w dniu (...), a więc warunek ukończenia 60 roku życia do dnia rozwiązania stosunku pracy nie został spełniony.

Przyjmując w konsekwencji, iż N. S. nie spełnia określonych powyższymi przepisami przesłanek pozwalających na przyznanie mu prawa do świadczenia przedemerytalnego, Sąd I instancji na mocy art. 477¹⁴ § 1 kpc orzekł o oddaleniu odwołania.

Apelację od przedstawionego orzeczenia wywiódł ubezpieczony, zaskarżając wyrok w całości.

Powołując się zarzut:

1) naruszenia przepisów prawa materialnego, a to art. 8 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004r., nr 39, poz. 353 ze zm.) w związku z art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. nr 120, poz. 1252 ze zm.) przez błędną wykładnię i odmowę uznania za zaliczane okresy składkowe i nieskładkowe w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 5 tej samej ustawy okresu zatrudnienia w Królestwie Holandii,

2) naruszenia przepisów prawa materialnego, a to art. 86 ust. 1 ustawy o promocji zatrudnienia (Dz. U. z 2008r., nr 69, poz. 415 ze zm.) poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że udokumentowane okresy zatrudnienia przebyte za granicą u pracodawcy zagranicznego nie są zaliczane do okresów pracy w Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie uprawnień pracowniczych,

- skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie prawa do świadczenia przedemerytalnego oraz zasądzenie od organu rentowego na jego rzecz kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie – o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie w zakresie kosztów postępowania apelacyjnego.

W uzasadnieniu podniósł, iż zgodnie z ustawodawstwem polskim, tj. art. 2 ust. 1 pkt 5 cytowanej ustawy z dnia 30 kwietnia 2004r. o świadczeniach przedemerytalnych, na mocy którego prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która do dnia rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. nr 99, poz. 1001),

w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 40 lat dla mężczyzn. Jednocześnie w związku z art. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, świadczenie to przysługuje osobie po upływie co najmniej 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta spełnia łącznie trzy przesłanki, a

mianowicie jest nadal zarejestrowana jako bezrobotna, w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez nieuzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych oraz złożyła wnioski o przyznanie świadczenia przedemerytalnego

w terminie nie przekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 6 miesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

Nadto apelujący wskazał, iż jak wynika z art. 2 ust. 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych za okres uprawniający do emerytury, o którym mowa

w przytoczonych przepisach, uważa się okres ustalony zgodnie z przepisami art. 5-9, art. 10 ust. 1 oraz art. 11 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach

z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004r. nr 353 ze zm.). Powołany przepis odsyła m.in. do art. 8 ustawy o emeryturach i rentach, z którego bezpośrednio wynika, iż przy ustalaniu prawa do emerytury i renty oraz obliczaniu ich wysokości uwzględnia się okresy ubezpieczenia za granicą.

Odnosząc się do kwestii, iż umowa o zabezpieczeniu społecznym między Rzeczypospolitą Polską a Królestwem Niderlandów mówi jedynie o emeryturach

i rentach, a nie o świadczeniach przedemerytalnych, ubezpieczony stwierdził, iż nie uznanie okresów jego zatrudnienia w Królestwie Niderlandów jest bezpodstawne,

a to z uwagi na przytoczone już wcześniej przepisy polskiego ustawodawstwa, tj. ustawy o świadczeniach przedemerytalnych oraz ustawy o emeryturach i rentach, jak również z uwagi na to, iż zgodnie z art. 86 ustawy o promocji zatrudnienia udokumentowane okresy zatrudnienia, przebyte za granicą u pracodawcy zagranicznego, są zaliczane do okresów pracy w Rzeczypospolitej Polskiej

w zakresie uprawnień pracowniczych. Podkreślił przy tym, iż rzeczona umowa między Rzeczypospolitą Polską a Królestwem Niderlandów została podpisana

w 2003r., zaś ustawa o świadczeniach przedemerytalnych jest z dnia 30 kwietnia 2004r., a więc z prostej przyczyny w ówczesnym czasie w umowie z 2003r. nie zostały ujęte świadczenia przedemerytalne wynikające z późniejszej ustawy.

Zwrócił także uwagę na kwestię, dlaczego osoby pracujące w kilku krajach mają być w gorszej sytuacji niż osoby, które całą swoją karierę zawodową przebyły tylko w jednym państwie. Niemożność uzyskania świadczenia przedemerytalnego przez pracowników zatrudnionych wcześniej za granicą niewątpliwie oznacza odmienne ich potraktowanie w stosunku do zatrudnionych w Polsce. Jak wynika

z preambuły unijnego rozporządzenia z dnia 29 kwietnia 2004r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. UE. L. 04.166 ze zm.), które zostało podpisane przez Polskę w związku z przystąpieniem do Unii Europejskiej, a które obowiązuje od dnia 1 maja 2010r., pracownicy migrujący muszą być równo traktowani, w związku z czym odmowa uwzględnienia przez organ rentowy nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego przez odwołującego będącego osobą bezrobotną, która przed dniem zarejestrowania się w powiatowym urzędzie pracy, świadczyła pracę za granicą u pracodawcy zagranicznego, prowadzi do dyskryminacji oraz do naruszenia prawa do zabezpieczenia społecznego,

o którym mowa w art. 67 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia

22 kwietnia 1997r., zgodnie z którym obywatel ma prawo do zabezpieczenia społecznego w razie niezdolności do pracy oraz po osiągnięciu wieku emerytalnego, a także w razie pozostawania bez pracy nie z własnej woli, wobec czego obywatelowi przysługuje konstytucyjne prawo do zabezpieczenia społecznego nie tylko z powodu niezdolności do pracy czy osiągnięcia wieku emerytalnego, ale również w przypadku utraty pracy nie z własnej woli i uzyskania statusu bezrobotnego, a co za tym idzie zgodnie z Konstytucją RP tym osobom przyznawane jest prawo do zabezpieczenia, którego zakres i formę nie określa Konstytucja, lecz odsyła w tym względzie do postanowień ustawy.

Skarżący wskazał także, iż sytuacja, jaka powstała w niniejszej sprawie poprzez wydanie przez organ rentowy decyzji odmownej narusza również konstytucyjną zasadę wyrażoną w art. 32 Konstytucji RP dotyczącą równego traktowania wyrażoną poprzez sformułowanie "wszyscy wobec prawa są równi". Odnosząc się do tej kwestii podkreślił, iż obok wolności także równość znalazła wyraz w postanowieniach konstytucyjnych. Z zasady tej wynika zakaz dyskryminacji

w życiu politycznym, społecznym i gospodarczym, co oznacza prawo do równego traktowania przez władze publiczne, a Konstytucja od tej zasady nie przewiduje żadnych odstępstw i wyjątków.

Wobec powyższych wątpliwości co do zgodności wskazanych wyżej przepisów prawa unijnego i krajowego z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej, w szczególności z art. 67 ust. 2 i art. 32 Konstytucji, zdaniem ubezpieczonego, zachodzi konieczność rozważenia przez Sąd zwrócenia się do Trybunału Konstytucyjnego z pytaniem prawnym w podanym wyżej zakresie, co umożliwi rozstrzygnięcie sprawy w zgodzie z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej.

Stwierdził nadto, iż chociaż obowiązujące obecnie rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/04 z dnia 29 kwietnia 2004r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, zgodnie z art. 8 którego niniejsze rozporządzenie zastępuje wszelkie konwencje dotyczące ubezpieczeń społecznych mające zastosowanie między Państwami Członkowskimi wchodzące

w jego zakres, a więc m.in. umowę o zabezpieczeniu społecznym między Rzeczypospolitą Polską a Królestwem Niderlandów z dnia 26 marca 2004r., która została zastąpiona przez rozporządzenie Rady (EWG) z dnia 14 czerwca 1971r.

w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność gospodarczą na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz. U. UE.L.71.149.2), jednak pewne przepisy konwencji dotyczących ubezpieczeń społecznych zawartych między Państwami Członkowskimi przed terminem stosowania niniejszego rozporządzenia stosuje się nadal, pod warunkiem, że są one bardziej korzystne dla beneficjentów. W związku z czym, jeżeli przepisy dotyczące zaliczania okresów zatrudnienia za granicą przy ustalaniu uprawnień do świadczenia przedemerytalnego zostały zmienione na niekorzyść osób ubiegających się o przyznanie prawa do świadczenia przedemerytalnego należy, zgodnie z powyżej wskazanym rozporządzeniem, stosować w pierwotnej wersji.

Na koniec podkreślił, iż pozostałe warunki do przyznania świadczenia emerytalnego zostały spełnione, co wynika wprost z ustaleń Sądu I instancji, jak również z dowodów z przedłożonych przez niego dokumentów. Jest zarejestrowany jako bezrobotny od 19 marca 2010r., a w okresie od 31 marca 2010r. do 20 maja 2011r. był uprawniony do pobierania zasiłku dla bezrobotnych, co zostało potwierdzone zaświadczeniem Powiatowego Urzędu Pracy w Z.. Nadto, nie odmówił bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniej pracy, zaś z decyzji Marszałka Województwa (...) z dnia 20 lipca 2010r. wynika, że jego stosunek pracy ustał w wyniku wypowiedzenia przez pracodawcę z przyczyn ekonomicznych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonego nie zasłużyła na uwzględnienie.

Rozważania w niniejszej sprawie wypada rozpocząć od przypomnienia, iż w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych zakres rozpoznania i orzeczenia (przedmiot sporu) wyznaczony jest w pierwszej kolejności przedmiotem decyzji organu rentowego zaskarżonej do sądu ubezpieczeń społecznych, a w drugim rzędzie przedmiotem postępowania sądowego, określonego zakresem odwołania od decyzji organu rentowego do sądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2010r., II UK 314/09, LEX 604214).

Nie sposób również nie zwrócić uwagi, iż sąd ubezpieczeń społecznych, rozpoznając uprawnienia danej osoby do określonego świadczenia, ma obowiązek ustalić wszystkie jego warunki, nawet gdyby organ rentowy w decyzji negatywnej ocenił tylko niektóre z nich, bez rozpoznania pozostałych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2006r., I UK 195/05, OSNP 2007, nr 3-4, poz. 55).

W rozpatrywanym przypadku spór dotyczył prawa N. S. do świadczenia przedemerytalnego.

Po myśli art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. nr 120, poz. 1252 ze zm.) prawo do przedmiotowego świadczenia przysługuje osobie określonej w ust. 1 po upływie co najmniej 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o których mowa w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (tekst jednolity: Dz. U. z 2008r. nr 69, poz. 415 ze zm.), jeżeli osoba ta spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna;
- 2) w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych;
- 3) złoży wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 6-miesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

Redakcja powołanego wyżej przepisu oznacza tym samym, iż dla nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego – poza spełnieniem pozostałych warunków – wymagane jest także złożenie wniosku o przyznanie prawa do tego świadczenia w określonym terminie – nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez wskazany organ dokumentu poświadczającego 6-miesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych, a zatem skutkujący przyznaniem prawa do przedmiotowego świadczenia wniosek nie może być złożony przed upływem 6-miesięcznego okresu pobierania zasiłku dla bezrobotnych. Tym bardziej, iż stosownie do treści art. 7 ust. 1 powołanej ustawy – prawo do świadczenia przedemerytalnego ustala się na wniosek osoby zainteresowanej, od dnia po dniu złożenia wniosku wraz z dokumentami, o których mowa w ust. 3, tj. m.in. decyzji o utracie prawa do zasiłku dla bezrobotnych lub informację o upływie 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w art. 2 ust. 3.

Wypada przy tym podkreślić, iż cytowane przepisy, jak każda norma prawna z zakresu ubezpieczeń społecznych, muszą być wykładane ściśle, co oznacza w zasadzie prymat dyrektyw wykładni językowej w odniesieniu do pozostałych metod wykładni, w tym wykładni systemowej i wykładni historycznej lub celowościowej (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2008r., I UZP 6/o8, OSNAPiUS 2009, nr 9-10, poz. 120 i orzecznictwo tam powołane).

W omawianej sprawie tymczasem, zarówno organ rentowy, jak i Sąd I instancji, koncentrując się wyłącznie na ustalaniu, czy N. S. legitymuje się przewidzianym w art. 2 ust. 1 pkt 5 wspomnianej ustawy wynoszącym 40 lat okresem uprawniającym do emerytury, pominęli, iż skarżący – do dnia złożenia inicjującego niniejsze postępowanie wniosku z dnia 21 września 2010r. nie wykazał wymaganego 6-miesięcznego okresu pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

Jakkolwiek bowiem wraz z powyższym wnioskiem przedłożył pochodzące z daty 20 września 2010r. zaświadczenie Powiatowego Urzędu Pracy w Z. potwierdzające, iż jest zarejestrowany od 19 marca 2010r. jako bezrobotny z prawem do zasiłku z tytułu pozostawania bez pracy i nie odmówił przyjęcia – podjęcia pracy – odpowiedniego zatrudnienia, jednakże z dołączonej do owego zaświadczenia indywidualnej karty wypłat zasiłków wynika, iż skarżący nabył prawo do zasiłków od dnia 31 maja 2010r.

Na tę samą datę nabycia przez niego prawa do zasiłku dla bezrobotnych wskazuje zresztą także dołączona do odwołania decyzja Marszałka Województwa (...) D/E (...) z dnia 20 lipca 2010r. o przyznaniu prawa do zasiłku dla bezrobotnych w wysokości 120 % zasiłku podstawowego od dnia 31 maja 2010r. na okres nie dłuższy niż 12 miesięcy.

Porównanie z kolei powyższej daty z datą złożenia wniosku o przyznanie prawa do objętego sporem świadczenia oznacza tym samym, iż niezależnie od zaistnienia po stronie apelującego przesłanek określonych w powołanym art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, nie mógł on nabyć prawa do tegoż świadczenia, a to z uwagi na krótszy niż 6-miesięczny – do daty złożenia wniosku – okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych, co już tylko z tej przyczyny niweczy jego starania o przyznanie omawianego świadczenia, zwłaszcza, iż warunki określone w art. 2 ust. 2 i 3 omawianej ustawy muszą być spełnione łącznie, wobec czego bezprzedmiotowym staje się badanie pozostałych wymaganych w tym przypadku przesłanek, w tym zarówno dotyczących posiadania stosownego okresu uprawniającego do emerytury, jak i rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, chociaż

w tym zakresie stwierdzić trzeba, iż prawo do świadczenia przedemerytalnego, na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych wymaga, aby do rozwiązania stosunku pracy doszło z przyczyn dotyczących zakładu pracy

w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, a nie według innych przepisów, w tym także obowiązujących w innym państwie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2012r., I UK 202/11, LEX nr 1167737).

W konsekwencji też Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do uwzględnienia zawartego w apelacji wniosku ubezpieczonego co do zgodności wskazanych przepisów prawa unijnego – art. 66 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego i krajowego z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej,

w szczególności z art. 67 ust. 2 i art. 32 Konstytucji. Tym bardziej, iż decyzja organu rentowego rozstrzyga o prawie do konkretnego świadczenia jako całości, a nie

o poszczególnych elementach składających się na to prawo. W konsekwencji Sąd stwierdzający spełnienie przez ubezpieczonego jednego lub więcej warunków powstania prawa do świadczenia, nie może ustalić tego w sentencji wyroku, przy jednoczesnym oddaleniu odwołania ubezpieczonego od niekorzystnej dla niego decyzji organu rentowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2000r., OSNAPiUS 2002, nr 16, poz. 389).

Z przedstawionych względów uznając, iż zaskarżony wyrok odpowiada prawu, Sąd Apelacyjny na mocy art. 385 kpc orzekł o oddaleniu apelacji, jako bezzasadnej.

/-/SSO del. G.Pietrzyk-Cyrbus /-/SSA A.Grymel /-/SSA L.Jachimowska

Sędzia Przewodniczący Sędzia

JR